

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8ος

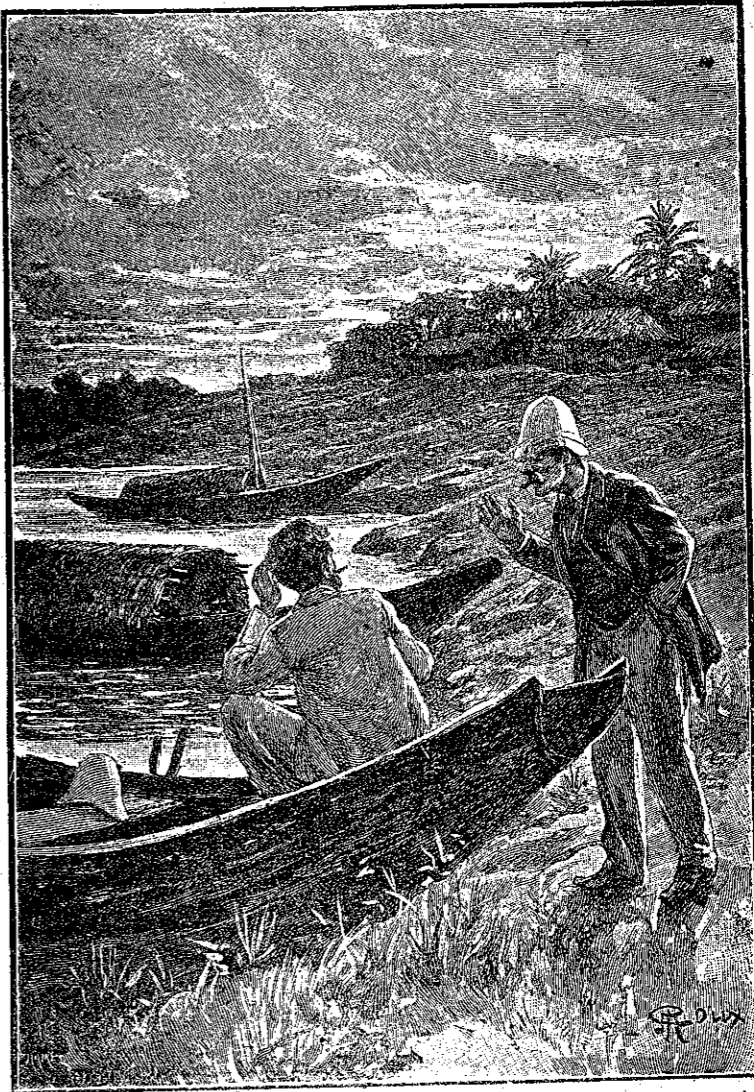
Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουλίῳ 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 27

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια) ΑΓΙΟΣ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

— "Ὁχι! ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀπὸ τὸν Ἀγίον Φερνάνδον τοῦ Ἀταβάπου καὶ εἶχε τὴν σφραγίδά τοῦ ταχυδρομείου σας μετὰ χρονολογίαν 12 Ἀπριλίου 1879.
— Μὰ τότε, παιδί μου, διατί δὲν ἔθεσες ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν σου;
— Διότι... ὁ θεὸς μου καὶ ἐγώ... μέλις πρὸ τριῶν μηνῶν ἐλάβαμεν γνῶσιν

αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς. Ὁ φίλος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύνετο, δὲν ἤμπορεσε νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ εἰς κανένα, καὶ μόνον μετὰ τὸν θάνατόν του μᾶς τὴν ἔστειλεν ἡ οἰκογένειά του... Ὡ, ἂν δὲν ἔλειπα μακρὰν ὅταν ὁ πατέρας μου ἔφυγε... βέβαια δὲν θὰ το ἔκαμνε.
Ὁ κ. Μιραμπάλ, πολὺ συγκεκλινημένος, ἔσυρε τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἠσπάρθη μετὰ στοργῆς. Τί ἤμπορεῖς ἀρὰ γὰρ νὰ κάμῃ ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ τούτου; ἠρώτα ἑαυτὸν. Ἦτο γεγονός ἀνατίραρον ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦλθεν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, καὶ ἔμωσ αὐτὸς δὲν ἐνεθυμίστο τίποτε...
— Καὶ εἶμαι βεβαίωτος ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὗρεσκόμενος εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, εἶπε πρὸς τὸν Παῦλον.
— Μὰ πῶς συμβαίνει αὐτό; ἀνέκραξε τὸ παιδίον... ὁ πατέρας μου ἐπέρασεν ἀπὸ ἐδῶ... θὰ ἔμεινε βέβαια ὀλίγον καιρὸν... καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ κανὲν ἕγνος τῆς διαβασίας του...
Καὶ ἐξεργάγη εἰς λυγμούς, ὡς ἂν ἀφίπτατο καὶ ἡ τελευταία του ἐλπίς...
— Μὴν ἀπελπίζεσαι... Παῦλε! εἶπε τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἀδυνατῶν καὶ αὐτὸς νὰ συγκεκλινησῇ τὴν συγγινησίνου. Ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ ἤμπορεῖ

Κύριε Ἑλλῶν, ἐπιθύρισε, ἤθελα νὰ σας πῶ δύο λόγια. (Σελ. 215, στ. α')

τῶν Ἀλλεων ἀσπάζεται τὴν Κόρην τοῦ Λάλα καὶ τὴν Ἀεροναυτοπούλαν — ἡ Μελωδικὴ Φωνὴ ἀσπάζεται τὸν Χιονομένον Μάϊον καὶ τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, τὸ ὁποῖο, ἔως ἂν τὴν γνωρίζῃ καὶ ἂν τὴν ἐθυμῆται — τὸ Ἄσθος τῆς Ὑπομονῆς ἀντισπάζεται τὴν Ἐθνομίον Κόρην ἀσπάζεται δὲ τὴν Περσίδαν Καρδίαν καὶ τὸ Φεῦτικο Τριανταφυλλάκι καὶ τὰς ἐρωτᾷ πῶς περνοῦν εἰς τὴν ἐσχόχην — ὀλίγα παρελήφθησαν ἔλλειψε, χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν μετὰ τὴν Χακίην Μαργαρίταν, Μελωδικὴν Καλόγραυον, Ζιζ-Ζάκ, Περσίδαν Καρδίαν καὶ Μαργαρίταν — ἡ Μικρὰ Ἀμαζών μετὰ τὸ Ἄσθος τῆς Ὑπομονῆς (τὸ ὁποῖον γνωρίζει) — ἡ Παυλομένης Κατεργαστὴ μετὰ τὴν Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας, Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Εὐέλπειδας — ὁ Νέμος μετὰ τὴν Ἥρωα τοῦ Σουλίου, Ἐσμεράλδα, Ἐκέρστον Ναυπολέοντα, Ἀμαρυλλίδα καὶ Λέοντα τῆς Θαλάσσης — ὁ Φάρος τῆς Μυκόνου μετὰ τὸν Κυνηγὸν τῶν Αἰγάρων, Σανθὴν Βοώπιδα καὶ Τιδὸν τοῦ Πηλίου — ὁ Τιδὸς τοῦ Ὄρητος μετὰ τὴν Παιδικὴν Χαράν, Ἰσπότην τοῦ Κόρακος, Λιόνην Σουλιώτην, Περσίδαν Καρδίαν καὶ Τιδὸν τῆς Ὑπομονῆς — ὁ Ἐπιδοφόρος μετὰ τοῦ Δικηγόρου τῆς Νεολαίας, Σανθὴν Βοώπιδα, Φωσφορίζουσαν Θαλάσσαν, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀγροῦ καὶ Μαρίδαν τοῦ Ἑυρίπου — τὸ Ἄσθος τοῦ Ζαπτείου μετὰ τὸ Ἄσθος τοῦ Μαῖου — ἡ Βίγλα μετὰ τὸ Πηνὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Λευκὸν Ρόδον — ἡ Ἐλπίς Κόσμου μετὰ τὸν Ἐθνηκὸν Ὑμνον — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος μετὰ τὴν Κόρη τῶν Ἀλλεων, Κοπηλάτιδα Κήνον, Ζιζάνιον Ἀρασκίον, Σανθὴν Βοώπιδα καὶ Ἀρθοῦσαν Νεότητα — ἡ Ἀμαρυλλίς μετὰ τὸν Κυνηγὸν τῶν Αἰγάρων — ἡ Ἐθνομίον Κόρη μετὰ τὴν Νουσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ναυτοπούλαν τῆς Σαλαμίνας καὶ Χλόην τῆς Θαλάσσης — ἡ Ἐσμεράλδα μετὰ τὸν Κάλικα Ρόδου, Χλόην τοῦ Κηρυσσοῦ, Κυνηγὸν τῶν Αἰγάρων καὶ Δικηγόρου τῆς Νεολαίας — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν μετὰ τὸν Πρίγκηπα τῆς Μαγνησίας, Μιγώτανον, Μελαγχροῦσιν Ναυτοπούλαν, Ἰακίνονον καὶ Παρθένον τῶν Δασῶν — ὁ Νέος Λιδὸν μετὰ τὸ Ἄσθος Ἀρθέων, Φλοῖστον τοῦ Ἐυείρου καὶ Πειροῦτην (μετὰ τὸ ὄνοματά των) — τὸ Ἐαρινὸν Ἄρωμα μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Φουσταγιῆλαν, Εἰλικρινὴ Φιλίαν, Κυτταρομάλλον καὶ Ἀροναῦτην (μετὰ τὰ ὀνόματά των) — τὸ Χρυσὸν Φαράκι μετὰ τὴν Ἐθνομίον Κόρην, Ρομαντικὴν Καρδίαν καὶ Ἀμαρυλλίδα — ἡ Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὰ τὴν Ἀμαρυλλίδα, Γαλλικὴν Σημαίαν, Κρητικὴν Σημαίαν, Πιτσικόκον καὶ Βίγλαν — ὁ Πλεθροποιημένος Γάτος μετὰ τὸν Ἡραϊστον, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Ἰριδα καὶ Ναυτοπούλαν τῆς Ἀρθρον — ἡ Ὀρειοπόδος Ψυχὴ μετὰ τὴν Κοπηλάτιδα Κήνον, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Νουσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα καὶ Εὐέλπειδας — ἡ Ἀρθοῦσα Νεότης μετὰ τὴν Νουσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἄσθος Μαῖου, Ἄσθος Ἀρθέων, Κορηθιακὸν Ἐῶμα καὶ Ὀρειοπόδος Ψυχὴν (μετὰ τὰ ὀνόματά των.)

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλδι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐπιδοφόρον (τετράδια ἔστειλα τὸ ψευδώνυμόν σου ὠραῖον, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράψῃς ὅσακις ἔχῃς καιρὸν) Ἀγγελὸν τῆς Ἐθνομίον [Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ «Θαυμασίου Ὀρενόκου καὶ τῶν «Ἀνεψιῶν τοῦ Κου Βῶρκεν» Μελαγχροῦσιν Νησιωτοπούλαν (ἔστειλα) Ἀρθοῦσαν Νεότητα (ἔξ πληροφορίας πρὸς δημοσίευσιν εἶχε εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν) καὶ ἐκτὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν! φυσικὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰς δημοσιεύσω διὰς καὶ δι' αὐτὸ βλέπετε μόνον δύο.) Ἄσπος Κάρθονο (ν. ἔγω εὐχομαι ἀποτελεσθῆμα νὰ εἶνε λαμπρὰ τὸ τετράδιόν ἐκεῖνο ἴσως

δὲν εἶχε σταλῆ ἀκόμη) τῶρα ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐλπίθῃ) Παρθένω (ἴσπιν, ἐπραγματοποιήθη) ἡ ἐλπίς σου καὶ ἐπροβιάσθη μετὰ καλῶς) Κρητικὸν Κάστανο (ἂν ἔλθῃς, θὰ σε ἰδῶ μετὰ γάλην μου χαρὰν πῶς ἐπήγγαν αἱ προφορικαί) Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν (μετὰ αὐτὰ πού γράφεις, ἔκαμνε: ἔλα: τὰς ἀδελφάς τοῦ Ἀναλία νὰ μου ζητοῦν Ἰπποδρόμιον, καὶ σὰντῶσαι εἰς τὴν ἔξοχόν θὰ ὑποβληθῶ! ἄλλ' ἂς το ἰδοῦν καὶ αὐτὰ τὰ καίμενα, ἄρ' οὐ λέγῃς ὅτι εἶνε τὸσον εὐμφορον) Σανθὴν Γαλανομάταν (χαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγῶνων σας) εἰς ἓν τετράδιόν σου εἶχε πληροφοσίαν νὰ ἐσωκλιεῖται τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον) Προυκμαίαν Σμῆρην (ἔδω δὲ! πῶς ἦτο δυνατόν νὰ πληροφορήσῃς σὺ; ἀλλὰ βλέπετε: τὰ «Διηγήματα» μὲν σήμερον ἐξεδόθησαν) Πανταχὸς Παρόντα (ἡ συνέχεια τῶν ἐντυπώσεων σου μοῦ ἤρρεσε πολὺ πῶς ἐγέλασα μ' ἐκεῖνο τὸ τετράστιχόν!) Μελωδικὴν Καλόγραυον (καὶ ἄλλη φίλην ἐξ αἰτίας μου; πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ἡ πληροφορία σου δὲν δημοσιεύεται, ὅτι εἶνε ἀλλοτρίως ψευδωνύμου καὶ πρέπει νὰ γίνῃ κανονικῶς) Διοπτροφόροισαν, Κόρη τῶν Ἀλλεων (χαίρω πολὺ τοῦ ἔγινε καλὰ καὶ μου ἔγραψες μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ἀναλία θὰ ἐπιστρέφῃ καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς «Κωμικοτραγικὰς Ἱστορίας» ἀρετὰ μᾶς εἶπε: καὶ διὰ τὴν Ἐκθεσιν: μὰ ἐπιστολὴ ἀκόμη καὶ τελεῖται, καθὼς μου γράφει: ἡ Πλευριστωμένη Γάτος (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ἰστοροσκοπὴ Δίρρη (θὰ τὰς τοῦ ὑπευθυμίσω) Ἄσθος τῆς Ὑπομονῆς (βλέπετε: ὅτι τὸ συμπέρασμα σου ἐθγῆς σωστόν) Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας (καὶ αὐτὸ θὰ δημοσιεύσω) ὅταν εὕρισκῃς τέτοια μικρὰ καὶ ὠραία, νὰ μοῦ τα στέλλῃς) Σκόνην τῶν Ἀθηναίων (χαίρω πολὺ τοῦ ἔγινε καλὰ ἐλπίξω δὲ: εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν σου θὰ μου γράψῃς περισσότερα) Διαφθεροῦσαν Ἑλπίδα (ἔχει καλῶς ἐπιστολή σου μετὰ δραχμὴν δὲν ἐλήθη) Παγκόσμιον Ἐκθεσιν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Ἰουνίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ Λόσεις δεκατὴ μέχρι τῆς 7 Ἀυγούστου.
Ὁ χάρις τῶν λόσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω καὶ γράφεις τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμένων, πολιτεῖται ἐπὶ τῆς Γραφῆς μας εἰς φάκελλον, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
268. Αεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου χαϊδεύοντας τὰ βρέφῃ θὰ φωνήσῃς. Στὸ δευτέρον μου εὐχολα τὸν χρόνον θὰ μετρῆς. Τὸ τρίτον μου κατάλληλ' καὶ δια ἐνωμένα βλέπεις ἐδῶ γραμμένα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγροπολιτιστοῦ
269. Στοχευογράφος.
Ὅταν ἔχω καὶ λαίμον
Σὲ θερίζω, φουκαρὰ!
Ἄν μ' εὐρῆς χωρὶς εὐδὸν
Θὰ με φάγῃς μὴ χαρὰ!
Ἐστὴν ὑπὸ Στρατιῶν Γ'. Στρατιῶν

270. Ἀναγραμματισμός.
Εἶμαι Ἑβραῖος βασιλεὺς, ὡς ἔχω ἂν μάρτυρας, καὶ μουσικὸν τι ὄργανον ἂν μάναγραμματιστῆς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγίας τῆς Κερκυρας

271. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

- Ἦτο κάλυμμα ἀρχαῖον ἢ τῆρας περσικόν.
- Ἦ δὲ νῆτος Ἰκαρία ἐπὶ Αἰγαίον ἀπαντᾶται.
- Πλὴν τὴν Ἰρδὰ πῶς χαίρω ἂν ἰδῶ ἐπὶ οὐρανῷ!
- Κι' ὁ θεὸς Ἄρης ἀπ' ὀλουσῶν πολεμικὸς τιμᾶται.

Ἐστὴν ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου
272. Ἐπιγραφή.
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:
Δ Ι Α Σ
Α Ι Α Σ
Γ Κ Α Ε Υ Ε
Ρ Ε Ι Α
Ι Β
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαλι

273. Ἄστηρ.
Ἄντικτασταθοῦν οἱ ἀστερισμοὶ διὰ γραμμάτων αὐτῶν ὥστε νὰναγινώσκωνται: καθεὶς νῆτος τῆς Ἑλλάδος, ὀριζωντίως ἀρχαῖο: Ἑλλῆν ποιητῆς διαγωνίως δὲ μοῖρα καὶ ἀρχαῖος συγγραφεύς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαλι

274. Ἀπορία.
Ὁ μικρὸς Γεώργος, ἐν ᾧ ἠγόρασε πρὸ ὀλίγου κατὰ τί, πού το ἤθελε καὶ του ἀρίστη πολὺ, τὰρ τὸ περὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Διατί;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κεντῆ

275-276. Μεταμορφώσεις.
1. Ἡ ἄσχη διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀσχή.
2. Ὁ γόβος διὰ 5 " νὰ γίνῃ θάρρος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Γουνασιόπουλου

277. Μαγικὸν γράμμα μετ' ἀκροστυχίδος.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκίστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πλῆντος τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζου ἄλλας τόσας λέξεις, ὡν τὰρχικὰ νὰ πολεῖται ἐγκλημα:
Ἄρκτος, ὄμιος, οὐριος, Πίνδος, Τήγιος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγγου

278. Ἑλλητισούμφωνον.
ἦ - ι - α - ι - ω - α - ι - ω - ε - ι - ε - ε - ι - ο - ι - ο - α - ω - ε - η - α - ι - ε - α - ο - α - ι - ο
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Νεώτερου

279. Γρίφος.
(1) ΜΕΛ
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καρδίας ὑπὸ Μίεραν

280. Μαγικὴ Εἰκὼν.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 209 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκῆς. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ τῶν λύσεων, ἂνευ ἄλλης περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20.
200. Ἄνεμος (ἂν. ἐλός.) — **201. Ἄλυσσις-λύσις.** — **202. Μονὰς-ἀμνός.**
203. Σ **204. Πότε** ἀπέθανεν ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδας; — **205. "Η-ΣΙ ΣΥ Φ Ο Σ** ξεις, ἀφίξει οὐ θηήεις ἐν πολέμῳ. (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται διαγωνίως λαμβανόμενης ἐναλλάξ μίαις σειρᾶς ἐκ τῶν ἔσων καὶ μίαις ἐκ τῶν κάρτων, μέχρι τῆς μεσαίας.) — **206. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ** (εὐκλεία, θάνα, Κλειώ, ἄλκυον, λέων, Ἰωάννινα, φιδάκ, νικελ.) — **207. Τὸ γῆρας.** — **208. ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ** (Ἀνεΐπερος, Εὐλιχρύνεια, Σκαπάνη, ΠΟΤὸν. ὈΔγα Ἰάκωβ, ΝΟμός ἌΣμα) — **209. Μελημένα-τιμημένα** — **210. Ἡ Κῶς** εἶνε νῆτος οὐχὶ μεγάλη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας] λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσις ὁδὸς 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέριαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρῶτα δημοσίευσιν χειρογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εἰσαγόμενα καὶ νὰ φθάσων εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Λευκῆς τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μεθεπόμενον]

Επιθυμῶ νὰ ανταλλάξω Μικρὰ Μυστικὰ μετὰ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ἢ ἐκ Μακεδονίας συνδρομητὰς. — Κόρη τοῦ Στρυμῶνος. (Α-38)

Ἀνταλλάξω γραμματόσημα ἀποστέλλων ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἢ ἕνα: Δημητρίον Μελετόπουλον Ἀθήνας. (Α-39)

Ἐἰδοποιῶ πάντας, ὅτι συλλέκτης ὢν διαφόρων γραμματοσῶμων εὕρισκαμι εἰς θέσιν νὰ ανταλλάξω μετ' οἰουδήποτε ἐξ ἡμῶν. — Διεύθυνσις: Mr. Georges N. R. Amarando, Assiout (Hante Egypte). (Α-57)

νά ήλθεν εις "Αγιον Φερνάνδον, χωρίς να έλαβε γνώσιν ο κ. Μιραμπάλ... "Αλλοι πιθανόν να τον εγνώρισαν. . . θά έξετάσωμεν... θά έρωτήσωμεν... θά μάθωμεν... Σου έπαναλαμβάνω... Παύλε . . . ότι δεν πρέπει ναπέλιπτεσαι.

"Ο λοχίας Μαρσιάλης έσιώπα, προσέλεπων τον άνεψιόν του, ως να τω έλεγε: «Τά βλέπεις; Καλά σου έλεγα εγώ, πριν ξεκινήσωμεν, ότι δεν θά κάμωμεν τίποτε!»

— Κ' εγώ επίσης, σου λέγω ότι δεν πρέπει ναπέλιπτεσαι, είπε μετ' όλίγον ο κ. Μιραμπάλ. Θά εξετάσω κ' εγώ . . . Για να ίδουμε! ότι ήλθεν εδω ο πατέρας σου, δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία . . . "Αλλ' εταξείδευεν άρα γε με τδ όνομά του; ως συνταγματάρχης Κερμώρ; . . .

Ναί! ύπήρχεν άκόμη και αυτή ή υπόθεσις, μολονότι δεν εξηγγεϊτο διατι ο συνταγματάρχης θά έκρυπτε τδνομά του και τον βαθμόν του.

— Έκτός αν ο κ. Κερμώρ, παρετήρησεν ο "Ιάκωβος Έλλώκ, ήθέλησε να κρύψη την Έλευσίν του εις "Αγιον Φερνάνδον.

— Διά ποίον σκοπόν; ήρώτησεν ο κ. Μιραμπάλ.

— "Ο πατέρας μου ύπέστη μεγάλη δυστυχήματα, άπεκρίθη τδ παιδίον, τού όποιου ή καρδιά έπαλλε σφοδράς. Μετά τδν θάνατον τής μητέρας μου, ένόμισεν ότι έμεινεν εις τδν κόσμον όλομόναχος. . .

— Μα δεν ειχεν έσέ; — Κ' έμέ επίσης μ' ένόμιζε πεθαμένον, άπεκρίθη ο Παύλος, έν φ' ο γηραιός στρατιώτης έμουρμούριζεν εις τήν γωνίαν του.

"Ητο φανερόν ότι ή άνάκρισις αυτή δεν τω ήρесе κατ' ούδένα τρόπον. Έφοβείτο μη διαφωτισθούν μερικά σημεϊα έκ τής ζωής τού λεγομένου άνεψιού του, τά όποια ήθελε πάντοτε να κρατῆ εις τδ σκότος . . .

Ούτε ο κ. Μιραμπάλ, ούτε ο "Ιάκωβος Έλλώκ επέμειναν. "Οπωςδήποτε, άφ' ουδ' ο συνταγματάρχης Κερμώρ, κατόπι τδσων θλίψεων, άνεχώρησε κρυφίως, δεν ήτο όλως άπίθανον να ήλλαξε και τδ όνομά του, δια να μην άνακαλυφθῆ ποτέ τδ μέρος, εις τδ όποιον ειχε καταφύγη ή συντετριμμένη έκείνη ύπαρξις . . .

"Ο λοχίας Μαρσιάλης και ο Παύλος άπεχειρέτησαν τδν κ. Μιραμπάλ και άπήλθον περιλυποϊ και οι δύο.

Τήν επαύριον, τῆ συστάσει τού κ. Μιγκέλ, ο Παύλος έλαβε συνέντευξιν με τδν διοικητήν τού "Αγιου Φερνάνδου.

"Η Έξοχότης του δεν ήτο εις θέσιν να τω άνακοινώση τίποτε σχετικόν προς τδν πατέρα του. "Αλλως τε μόλις πρό πενταετίας ειχεν έλθη εις τήν κωμόπολιν. "Υπεσχέθη όμως ότι εύχαριστως θά συνειργάζετο μετ' ού κ. Μιραμπάλ εις τήν έρευναν, τήν όποιαν άνελαβε να κάμη ο υποχρεωτικός γέρων.

Και ή δευτέρα ήμέρα παρήλθε, χωρίς να προχωρήση τδ ζήτημα ούτε κατα έν βήμα. "Ο λοχίας Μαρσιάλης δεν το έχώνευε. . . Να έλθη τδσω μακριά, να διατρέξη τδσους κινδύνους, έτσι "ς' ά χαμένα! Διατί να δείξη τδσον άσθενή χαρακτήρα και να παρασυρθῆ εις τοιούτον ταξείδιον; "Οπωςδήποτε έφυλάχθη να μη παραπονεθῆ σήμερον ενώπιον τού Παύλου, διότι δεν ήθελε να έπαυξήση τήν λύπην του, άφ' ου τδν έβλεπε τδσον καταβεδλημένον, τδσον δυστυχῆ. . .

Και ο "Ιάκωβος Έλλώκ έπεχείρησε να συλλέξη πληροφορίας, αλλά τά διαβήματά του άπέθησαν άγονα. Και τότε, επιστρέψας εις τήν Μορίσκην, παρεδόθη εις μελαγχολίαν τδσον βαθείαν, ώστε ο Γερμανός Πατέρν ήρχισε να φοβήται. "Ο φίλος του, ο τδσον παιδρός, όμιλητικός, διαχυτικός, μόλις άπεκρίνετο τώρα εις τās έρωτήσεις του.

— Μα τί έχεις; τδν ήρώτα.

— Τίποτε. — Τίποτε! Αυτό καμμία φορά τά λέγει όλα. . . "Ομολογώ ότι ή θέσις τού καίμενου τού παιδιού είναι πολύ λυπηρά. Αυτό όμως δεν πρέπει να σε κάμνη να παραμελής και τήν άποστολήν σου.

— Τήν άποστολήν μου!

— Φυσικά. Έκτός αν νομίζεις, ότι ο κύριος "Υπουργός τής Παιδείας σ' έστειλεν εις τδν "Ορενόκον προς άνεύρεσιν τού συνταγματάρχου Κερμώρ!

— Και γιατί όχι; — "Ελα, "Ιάκωβε, ως όμιλήσωμεν σοβαρά. . . "Ητύχησες να σώσης τδν υιόν τού συνταγματάρχου. . .

— Τδν υιόν!.. άνέκραξεν ο "Ιάκωβος Έλλώκ. Τδν υιόν!.. "Α, Γερμανέ, καλύτερα να μη τον έσωζα, αν πρόκειται να μην εύρη τδν πατέρα του!..

— Δεν σ' έννοώ, "Ιάκωβε.

— Διότι ύπάρχουν πράγματα πού δεν τα έννοείς. . . πού δεν είμπορείς να τα έννοήσης.

— Εύχαριστώ!

Τήν επαύριον, όταν ο Παύλος και ο λοχίας Μαρσιάλης μετέβησαν εις τού κυρίου Μιραμπάλ, ούτος, μετ' ού "Ιακώβου Έλλώκ, ήτοιμάζετο να τους επισκεφθῆ.

"Από τήν άνάκρισιν τών κατοίκων τού "Αγιου Φερνάνδου, προέκυπτεν ότι ένας ξένος, πρό δώδεκα ετών, ειχε διαμείνη πραγματικώς εις τήν κωμόπολιν. "Αλλ' ήτο άρα γε Γάλλος; Κανείς δεν ήτο εις θέσιν να το διαβεβαιώση' άλλως τε ο ξένος ειχε, καθώς φαίνεται, σπουδαίους λόγους να τερῆ αυστηρότατον ίνκόβνιτο.

Εις τήν σκοτεινήν ύπόθεσιν έρρίπτετο ούτως όλίγον φώς. . . "Ο Παύλος τούλάχιστον ήτο βέβαιος έκ προαισθήματος, ότι ο ξένος αυτός ήτο ο πατήρ του.

— Και όταν αυτός ο ταξιδιώτης έ-

φυγεν από τδν "Αγιον Φερνάνδον, ήρώτησε τδν κ. Μιραμπάλ, προς ποίον μέρος διηυθύνθη; "Ηξεύρετε;

— Ναί, παιδί μου. . . Διηυθύνθη προς τās χώρας τού "Ανω "Ορενόκου.

— Και έκτοτε. . . καμμία είδησις; — "Οχι. . . κανείς δεν ήξεύρει τί άπέγινεν.

— "Ισως θά το έμάνθανε κανείς, είπεν ο "Ιάκωβος Έλλώκ, αν έκαμνεν έρευνας εις έκείνο τδ μέρος τού ποταμού.

— Θά ήτο πολύ κινδυνώδης έπιχείρησις, παρετήρησεν ο κ. Μιραμπάλ και να έκτεθῆ κανείς έτσι, χωρίς να εινε και βέβαιος. . . ξεύρω κ' εγώ. . .

"Ο λοχίας Μαρσιάλης έπεδοκίμασε δια νεύματος τήν παρατήρησιν τού κ. Μιραμπάλ.

"Ο Παύλος έσιώπα. "Αλλ' από τήν στάσιν του, από τήν έκφρασιν τού προσώπου του, από τήν λάμψιν τών όφθαλμών του έφανερώνετο ή σταθερά του πρόθεσις να μην άκούση κανένα, να έξακολουθήση τδ ταξείδιον, δσον κινδυνώδες και αν θά ήτο, να μη έγκαταλείψη τά σχέδιά του, να φθάση εις τδ τέρμα. . .

— Σās εύχαριστώ, κύριε Μιραμπάλ, είπε μετ' όλίγον' σās εύχαριστώ και σās, κύριε Έλλώκ, δι' όσα έκάματε. . . "Ενας ξένος ήτο εδω καθ' ήν έποχην, εύρίσκετο ο πατήρ μου. . . "Ο ξένος αυτός, ο όποιος κατά πδσαν πιθανότητα ήτο ο συνταγματάρχης Κερμώρ, έφυγε και διηυθύνθη προς τδν "Ανω "Ορενόκον. Λοιπόν, έκεί θά ύπάγω!

— Παύλε!.. Παύλε!.. άνέκραξεν ο λοχίας Μαρσιάλης, όρμών προς τδν άνεψιόν του.

— Θά ύπάγω! επανέλαβεν ο Παύλος, με τόνον μαρτυρούντα άπόφασιν άνράδαντον.

Και στραφείς προς τδν γέροντα:

— "Υπάρχουν, κύριε Μιραμπάλ, εις τδν "Ανω "Ορενόκον τίποτε χωρία, όπου να ήμπορέσω να ύπάγω και να ζητήσω πληροφορίας;

— Πολλά. . . ή Γουασαπάνα. . . ή "Εσμεράλδα. . . και άλλα άκόμη. Νομίζω όμως, αγαπητό μου παιδί, ότι τά ίχνη τού πατέρα σου θά τα εύρισκες καλλίτερα πέραν τών πηγών τού ποταμού. . . εις τήν Μονήν τής Σάντα-Ζουάνας

— "Ηκούσαμεν και άλλοτε δι' αυτόν τδν "Ιεραποστολικόν Σταθμόν. Είνε νέος; ήρώτησεν ο Έλλώκ.

— "Ιδρύθη πρό όλίγων ετών, άπεκρίθη ο κ. Μιραμπάλ, και ήκουσα ότι εύδοκίμη.

— Είνε Ισπανική άποστολή;

— Ναί. . . τήν διευθύνει ένας ιεραπόστολος Ισπανός, ο πάτερ- "Εσπεράντης.

— Μόλις έτοιμασθούν τά τού ταξείδιου, θάναχωρήσωμεν δια τήν Σάντα-Ζουάνα, εδῆλωσεν ο Παύλος.

— "Αγαπητό μου παιδί, είπε τότε ο

γέρων, όφειλω να σε προειδοποιήσω ότι τδ ταξείδιον είναι πολύ επικίνδυνον. . . Δεν είναι μόνον οι κόποι και αι στερήσεις. . . είναι και οι ινδοί λησται, οι άγριοι και σκληροί έκείνοι Κουίβοι, τδσους όποιους οδήγει τώρα ένας κατάδικος, δραπέτης τής Καϋέννης. . .

— Τδσους κινδύνους, τδσους όποιους διέτρεξεν ο πατέρας μου, δεν θά διατάσω να διατρέξω κ' εγώ, δια να τον επανεύρω!

Με τήν άπάντησιν αυτήν, ή συνδιάλεξις έτελειώσεν. "Ο λοχίας Μαρσιάλης, άπελπας, επανήλθε μετ' ού Παύλου εις τήν Γαλλίαν. "Οταν ο "Ιάκωβος Έλλώκ έμεινε μόνος μετ' ού κ. Μιραμπάλ, ούτος τῆ παρέστησεν εις όποιους και όπόσους κινδύνους θά εξετίθετο ο υιός τού συνταγματάρχου Κερμώρ, έχων ως μόνον οδήγον να γέροντα άπόμαχον.

— "Αν έχετε έπίρρονη επ' αυτόν, προσέθεσε, προσπαθήσατε, κύριε Έλλώκ, να τδν άποτρέψετε. . . να μη τον άφίσετε να ύπάγη. . .

— Είναι αδύνατον, κύριε Μιραμπάλ, άπεκρίθη ο Έλλώκ' τδν γνωρίζω καλά. . . είναι αδύνατον!

"Ο "Ιάκωβος Έλλώκ επέστρεψεν εις τήν Μορίσκην εῖπε ποτε περιφρονητις, και δεν άπήντησεν εις καμμίαν έρώτησιν τού φίλου του. "Ιστατο άκίνητος, άφωνος, σκεπτικός, παρατηρών τδν Βαλδέξ και τδσους ναύτας του, οι όποιοι προητοίμαζον άπέναντι τήν Γαλλίαν δια τδ μακρόν ταξείδιον. . . Προφανώς τήν διάνοιαν τού νέου κατείχεν, εδασάνιζε κάποια ιδέα έπίμονος.

"Εβράδυσεν.

Περί τήν όγδόην ώραν, ο Παύλος ήτοιμάσθη να επιστρέψη εις τδ Ξενοδοχείον.

— Καλή σπέρα σας, κύριε Έλλώκ, είπε.

— Καλή σπέρα. . . Παύλε. . . άπήντησεν ο "Ιάκωβος Έλλώκ και έσηκώθη ως να ήθελε να ακολουθήση τδν νεαρόν του φίλον.

"Αλλ' ο Παύλος εξεκίνησε, χωρίς να στρέψη τήν κεφαλήν, και μετ' όλίγον εξηφανίσθη όπισθεν τών πρώτων οικίσκων τού χωρίου.

"Ο λοχίας Μαρσιάλης έμεινεν εις τήν άκτήν, τεταραγμένος, συλλογιζόμενος τδ διάβημα, τδ όποιον ειχεν άποφασίση να κάμη. . . Τέλος, οι διαταγμοί έτελειώσαν και επανήλθε προς τήν Μορίσκην.

— Κύριε Έλλώκ, έπιθύρισε, ήθελα να σας "έλλω δύο λόγια.

"Ο Έλλώκ εξήλθεν άμέσως και τον έπλησίασε.

— Τι με θέλετε, λοχία; ήρώτησεν.

— "Αν είχατε τήν καλωσύνην να όμιλήσετε τού άνεψιού μου . . . πού ίσως σās άκούει καλλίτερα. . . σās . . . και να τον πείσετε να μη έπιχειρήση αυτό τδ ταξείδι. . .

"Ο "Ιάκωβος Έλλώκ εκύτταξε τδν λοχίαν Μαρσιάλην κατά πρόσωπον. "Επειτα, μετ' ατνα διαταγμόν, άπεκρίθη: — Δεν θά κατορθώσω να τον μεταπείσω. . . τδ ήξεύρετε καλά. "Εγώ όμως έκαμα μίαν άπόφασιν, και αν την έγκρίνετε. . .

— Τι άπόφασιν;

— Να συνοδεύσω τδν Παύλον. . .

— Σείς; . . να συνοδεύσετε τδν άνεψιόν μου;

— Μα δεν είναι άνεψιός σας, λοχία!

— Πώς; . . τδν υιόν τού συνταγματάρχου; . . .

— Δεν είναι υιός του, αλλά κόρη του!

— "Αν ή κόρη τού συνταγματάρχου Κερμώρ! . . . ή κόρη τού συνταγματάρχου Κερμώρ!

— Τί άπόφασιν;

— Να συνοδεύσω τδν Παύλον. . .

— Σείς; . . να συνοδεύσετε τδν άνεψιόν μου;

— Μα δεν είναι άνεψιός σας, λοχία!

— Πώς; . . τδν υιόν τού συνταγματάρχου; . . .

— Δεν είναι υιός του, αλλά κόρη του!

— "Αν ή κόρη τού συνταγματάρχου Κερμώρ! . . . ή κόρη τού συνταγματάρχου Κερμώρ!

— Τι άπόφασιν;

— Να συνοδεύσω τδν Παύλον. . .

— Σείς; . . να συνοδεύσετε τδν άνεψιόν μου;

— Μα δεν είναι άνεψιός σας, λοχία!

— Πώς; . . τδν υιόν τού συνταγματάρχου; . . .

— Δεν είναι υιός του, αλλά κόρη του!

— "Αν ή κόρη τού συνταγματάρχου Κερμώρ! . . . ή κόρη τού συνταγματάρχου Κερμώρ!

— Τι άπόφασιν;

— Να συνοδεύσω τδν Παύλον. . .

— Σείς; . . να συνοδεύσετε τδν άνεψιόν μου;

— Μα δεν είναι άνεψιός σας, λοχία!

— Πώς; . . τδν υιόν τού συνταγματάρχου; . . .

— Δεν είναι υιός του, αλλά κόρη του!

— "Αν ή κόρη τού συνταγματάρχου Κερμώρ! . . . ή κόρη τού συνταγματάρχου Κερμώρ!

ξαν με μίαν φωνήν μήτηρ και θυγατέρες. "Ο μπάριμπα-Σταύρος ήθέλησε να όμιλήση, αλλά τδν έπνιξεν ο βήξ.

— Τι να κάμω! κατορθώσω να είπη με φωνήν βραχνήν' τρεις ήμέρας κοίτομαι και δεν εφάνη άνθρωπος άπ' εδω.

Αι δύο άδελφαι έπεριτριγύρισαν συγκεκινημένοι τδν άσθενή, ένφ ή κυρία "Αθηνα άνεσήκωσε τδ σκέπασμά του δια να τον σκεπάση καλλίτερον.

— "Ενα ποτήρι νερό δεν έχω πούδς να μου δώτῆ, εξηκολούθησε, και ο βήχας με πνίγει και ή θερμη δεν με παρατά.

— Και πώς εκρώσες, μπάριμπα-Σταύρο; ήρώτησεν ή κυρία "Αθηνα.

— Τι να σου πώ, κυρία "Αθηνα, προχθές εξύπνησα τά ξημερώματα. . . "Επριγγε μια πάχνη! . . . "Επήρα τας ψάθαις να σκεπάσω κάτι λεμονιαίς πού έχω.

— Μα μή μου ταις κάψη. . . "Ιδρωμένος καθώς ήμουνα, έμεινα τδσον ώρα 'ς έκείνο τδν τούρτουρα. . . Πολύ θέλει ο άνθρωπος; άργεί να κρουση τάχα; . .

Και επανέπεσεν εις τδ στρώμα του καταβεδλημένος.

"Η κυρία "Αθηνα είδεν ότι ο δυστυχής άνθρωπος ειχε πολύ εξασθενήση εις τδσον όλίγας ήμέρας.

— Μπάριμπα-Σταύρο, τῶ λέγει, θά στείλω τά κορίτια με τ' άμάξι μέσα να φέρουν τδν ιατρόν μας, και να πούν εις τδ σπίτι να φωνάξουν μια γυναίκα, πού κάθεται έκεί κοντά και γνωρίζει να περιποιηται άρρώστους, να τήν φέρουν. "Ως πού να γυρίσουν, θά σου κρατήσω εγώ σύντροφία.

"Αμα ήκουσαν αι δύο άδελφαι τά λόγια ταύτα, ένόησαν ότι δεν ήτο καλά ο μπάριμπα-Σταύρος.

— Μαμμά, έτόλμησε να είπη ή "Αγλαία, ως πάη μόνη ή Κλειώ. . . να μείνω και εγώ μαζί σου.

— "Οχι, μαμμά, να πάη ή "Αγλαία πού τα καταφέρει καλλίτερα, και μένω εγώ.

"Ο μπάριμπα-Σταύρος έρριψεν έν βλέμμα πλήρες τρυφερότητος εις τās δύο άδελφάς, και μόλις ήδυνήθη να προσφέρη με αδύνατον φωνήν έν «εύχαριστώ».

— "Αν αγαπάτε τδν μπάριμπα-Σταύρο, πρέπει να πάη μια από τās δύο τέλους πάντων.

— Μαμμά, εφώνησαν και αι δύο ταύτοχρόνως, να πάρωμε τδν μπάριμπα-Σταύρο σπίτι.

— Πώς θά μείνη μοναχός με τήν γυναίκα εδω, χωρίς έμας; προσέθηκεν ή "Αγλαία.

— Και με τί θά τον περιποιηθῆ αυτή ή γυναίκα εδω; διέκοψεν ή Κλειώ.

— Να τον πάρωμε μαζί εις τδ σπίτι επέμειναν και αι δύο, πού είμπορούμεν να έχωμεν και τδν ιατρόν, τι ώρα θέλωμεν.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ (Συνέχεια' ίδε σελ. 208)

— Μα πού να πάτε, παιδιά μου, μ' αυτά τά χιόνια!

— "Αλλά, μαμμά, ο μπάριμπα-Σταύρος δεν ήλθεν ούτε τήν Κυριακή, κ' αυτός ποτέ δεν έλειψε' δεν ένθυμείται και προπέρσι πού έκαμε χιόνι, αυτός ήλθε' φοβούμεθα μην άρρώστησεν ο καίμενος.

— Αύριον λοιπόν, αν παύση τδ χιόνι, πιάνουμε έν άμάξι και πηγαίνουμε μαζί.

Τήν επομένην αι νιφάδες ειχον κλύση άνάμεσα εις τά θολά τού ούρανού σύννεφα, ως από πυκνής όθόνης εφάνετο ο ήλιος ανατέλλων με δειλίαν, άλλ' άργότερα, προχωρών όλονέν, εγλύκανε τήν ατμόσφαιραν και έχαιρέτισε με τās χρυσές ακτίνας του τήν εις μίαν νύκτα γηράσασαν κατάλευκον πόλιν τών "Αθηνών, και έστειλε τδ θάλπος του να έπισκεφθῆ τās χιονοσκεπείς στέγας τών οικιδών της και να μεταβάλῆ τήν αθάδη χιόνα εις νερόν, όπου και αν την εύρη.

"Εκράτησε λοιπόν τδν λόγον της ή κυρία "Αθηνα, και παραλαβούσα τδ άπόγευμα τήν Κλειώ και τήν "Αγλαϊαν, έπορεύθη έφ' άμάξης εις τούς "Αμπελοκήπους. "Οταν εσταμάτησαν εις τήν θύραν τού μπάριμπα-Σταύρου, κανείς δεν εβγήκε να τους προύπαντήση ως άλλοτε, και μόνον ο πιστός του φύλαξ, ο Κέρος, ένα μαγδρόσκυλο ως έκεί 'πάνω, τās έπλησίασε μετ' ένδειξεων άγάπης.

"Επρωχώρησαν, πατούσαι επί τής αναλυομένης χιόνος προς τήν οικίαν τού μπάριμπα-Σταύρου, άλλ' ούδεμία φωνή.

"Ο μπάριμπα-Σταύρος ήτο εξηπλωμένος εις τήν κλίνην, και άμα τās είδεν έκαμε να προσηκωθῆ, άλλ' αού δύναμεις!

"Ητο κατάκοιτος από τριών ήμερών, ως τδ έμάντευσαν ή Κλειώ και ή "Αγλαία, και δεν ειχε κανένα να τού φέρῆ ένα ποτήρι νερό.

— Τι κάνεις, μπάριμπα-Σταύρο, εφώνησαν.

— Τι με θέλετε, λοχία; ήρώτησεν.

— "Αν είχατε τήν καλωσύνην να όμιλήσετε τού άνεψιού μου . . . πού ίσως σās άκούει καλλίτερα. . . σās . . . και να τον πείσετε να μη έπιχειρήση αυτό τδ ταξείδι. . .

— Τι κάνεις, μπάριμπα-Σταύρο, εφώνησαν.

— Τι με θέλετε, λοχία; ήρώτησεν.

— Βλέπεις, μπάριμπα-Σταύρο, λέγει η κυρία 'Αθηνά, ενώ εκείνοι οι οφθαλμοί επληρώθησαν από δάκρυα, βλέπεις ότι τα παιδιά μου με διορθώνουν; Και έχουν δίκαιον πρέπει να έλθης εις το σπίτι μας να σε περιποιηθώμεν όπως πρέπει, διότι έχεις τρείς ημέρας χωρίς ιατρόν και κατεβλήθης.

Ο μπάριμπα-Σταύρος ήθέλησε να αντισταθεί, αλλά έλαβον πλέον θάρρος αι δύο κορασίδες. 'Ηδύνατο ν' αντισταθεί ποτέ εις αυτάς; Το άπηλθον εκείναι, ήσθάνετο δε και τον έαυτόν του ο δυστυχής άνθρωπος εις κακήν κατάστασιν και καταβαλόν ελας του τας δυνάμεις ήγέρθη τής κλίνης.

Μέχρις ου έτοιμασθή ο μπάριμπα-Σταύρος; ή κυρία 'Αθηνά έξήλθε προς στιγμήν του δωματίου, και έναγκαλισθεΐσα τας δύο της θυγατέρας τας έφιλει, ενώ εκείναι την ήγχαρίστου καταφιλοΰσαι αυτήν, διότι ένεδωκεν εις την παράκλησίν των. Ούτως έναγκαλισμένας τας έπρόλαβεν ο μπάριμπα-Σταύρος, έξερχόμενος του δωματίου του.

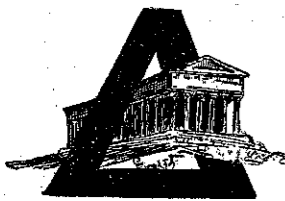
— Θεέ μου, είπε, χάρισε όλην την εύτυχίαν του ούραγου και όλην την χαράν της γής εις τας τρείς αυτάς άγγελικάς ψυχάς.

(Έπειτα συνέχεται)

ΚΑΛΔΙΒΟΥΛΟΙ ΠΟΛΥΑΕΧΟΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΕΓΑ ΖΗΤΗΜΑ

Άγαπητοί μου,

ΕΝ ήξέυρω αν έφθασε μέχρι τής ακοής σας. — ύποθέτω πάντοτε, ότι δεν άναγι-

νώσκετε έφημερίδας, ή τουλάχιστον την σεβαράν των άρθρογραφίαν, — ότι κατ' αυτάς συζητείται το ζήτημα των Έξετάσεων. 'Ωφελούν ή βλάπτουν; Και αν βλάπτουν πραγματικώς, όπως μερικοί παιδαγωγοί νομίζουν, το καλλίτερον δεν είνε να καταργηθούν άπαξ δια παντός, και τα Σχολεία να μη κάμνουν πλέον έτησίας έξετάσεις, και να λείψη αυτή ή μεγάλη φασαρία, προπάντων δε τα βραβεΐα και οι βαθμοί;

Μέγα ζήτημα πραγματικώς! και εξ εκείνων δια τα όποια δεν είμπορεί κανείς ναποφανθή άμέσως και άδιστακτως. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, μεγάλη ειδικότης, πολλή σκέψις και άκριβές ζύγισμα των ύπερ και των κατά, δια να σχηματισή κανείς μίαν γνώμην και δια να εΐπη μετά πεποιθήσεως «Αυτό είνε το καλλί-

τερον!» Φαίνεται ότι την έχει αυτήν την ειδικότητα και ότι κατέβαλε την άπει- τουμένην προσοχήν και σκέψιν ή κυρία Καλλιρρόη Παρρέν, ή διευθύντρια τής «Έφημερίδος των Κυριών», — μία των διαπρεπεστέρων Έλληνίδων υπό έποψιν μορφώσεως, καλόμεναι και δραστηριότητος, — ή όποια εκηρύχθη έσχάτως κατά των έξετάσεων, και όχι μόνον προτείνει και συμβουλεύει την κατάργησίν των, αλλά και ήρχισε να εργάζεται δια να την επιτύχη.

Κατά την κυρίαν Παρρέν, — και όπως σάς είπα, μερικοί παιδαγωγοί έχουν την ιδίαν γνώμην, — αι έξετάσεις δεν είνε τίποτε άλλο παρά μία άσκοπος και θλαστική επίδειξις, πολύ βασανιστική και δια τα παιδιά και δια τους διδασκάλους και δια τους γονεΐς άκόμη, ή όποια πρέπει επί τέλους να λείψη, δια να εύρουں όλοι την ήσυχίαν των!

Κ' έμέ κάποτε, πρό πολλών έτών, με άπησχόλησε το ζήτημα των έξετάσεων, και μάλιστα έδημοσίευσά έν άρθρον με το ίδιον συμπέρασμα. "Έλεγα τότε, ότι με το φάσμα των έξετάσεων αιωνίως εμπρός του, ο μαθητής δεν έχει την έλευθερίαν να μάθ η δια να μάθ η, και καταντᾶ να μελετᾶ μόνον δια να δώσ η έξετάσεις, — μόνον προς το θεαθή- ναι ή μάλλον προς το άκουσθήναι. Δια τοϋτο, μετά τας έξετάσεις, πολλοί πετούν τα βιβλία των και δεν τα άνοίγουν πλέον ποτέ. Νομίζουں έτσι ότι όλος ο σκοπός της παιδείας και τής μελέτης, είνε να πάρουν το βραβεΐον ή ένα καλόν βαθμόν, και έπειτα τίποτε. Έπομένως δεν μανθάνουν ήσώχως, άνέτως, ασφαλδᾶς αι δε γνώσεις, τας όποιās προσπαθούν να συσσωρεύσουν εις το δυστυχισμένον των κεφάλι τας τελευταίας ήμέρας τας πρό των έξετάσεων, φεύγουں άμέσως μάλιστα δοθούν αι έξετάσεις, και το δυστυχισμένον κεφάλι, το κατόκον, άπομένει σχεδόν άδειανόν. Και αν αυτό συμβαίνει με τους έπιμελεστέρους, ως φαντασθή κανείς τί παθαίνουں οι άμελέστεροι! Κι' αν κατ' αυτόν τον τρόπον άδικούνται και οι εύφύστεροι, φαντασθήτε την πανωλεθρίαν των άφυστέρων!... Έπειτα, αι έξετάσεις, οι διαγωνισμοί και τα βραβεΐα θεωρούνται έπιβλαβή και δι' άλλον λόγον: Υπάρχουں παιδια περισσώτερον προικισμένα από την φύσιν, και άλλα όλιγοτέρων. Τα πρώτα κοπιάζουں όλίγον και διαπρέπουں πολύ, τα δεύτερα, αν είνε φιλότιμα, είμπορεί να πεθαίνουں εις την μελέτην, αλλά να μη πάρουν ουτε ένα κ α λ ω ς. Αυτό δεν είνε μία άδικία, και αν ύποθεθῆ άκόμη ότι δεν γίνεται καμμία άλλη εις την άπονομήν των βραβεΐων και των βαθμών; Παιτεί ένα παιδι αν το ήδίκησεν ή φύσις, και πρέπει να πεθάνη, να σκάση από την μελέτην, δια να φθίση τους εύφυστέρους συμμαθητάς του; Κι' αν δεν το κατορ-

θώσ η, να σκάση έπειτα από το κακόν του; "Οστε λοιπόν ως καταργηθούں αι έξετάσεις, ως λείψ η το φθόητρον, ο μ π α μ ο ύ λ α ς τής δημοσίας δοκιμασίας, και ως μείνουں έλεύθερα τα παιδιά να μελετούν δια να μάθουں, δια ναποκτήσουں γνώσεις, δια να βελτιωθούں...

Άλλά σταθήτε! Σας είπα ότι το ζήτημα δεν λύεται έτσι εύκολα. Και αν ή κατάργησις των έξετάσεων βλάψ η περισσώτερον; Δέν λέγουں, δύο κακών προικισμένον το μη χειρόν βελτιστον; Και αν αι έξετάσεις είνε αναγκαίον κακόν; Και αν οι άμελείς, οι όκνηροί, οι άφιλότιμοι, — έστω και εύφυσ έ αν είνε, — τρίψουں τα χερσάκια από χαράν και δεν άνοΐξουں πλέον βιβλίον;... Κι' αν λείψ η ή άμιλλα μεταξύ των συμμαθητών, ή εύγενής άμιλλα, εις την όποιαν τόσα καλά άποτελέσματα όφείλουται; Και αν οι κολοί με τους κακούς γίνουں ένα, και δεν ύπάρχη πλέον διάκρισις και βαθμός; Πολλοί καλοί δεν θα έγίνοντο τότε κακοί αν αυτό τοΐς έφαίνετο εύκολώτερον;

Εις τας έρωτήσεις αυτάς οι πολεμουںτες τας έξετάσεις, άπαντούں καθησυχαστικώς. Άπαντούں, ότι άμα λείψουں αι έξετάσεις, θαλλάξ η το σύστημα όλον. Εις τους μαθητάς θα έμπνευσθή ο π ό θ ο ς τ ο ύ μ α ν θ ά ν ε ι ν, και τότε ή ικανοποίησις του θα είνε δι' αυτούς μία ά ν ά γ η έ σ ω τ ε ρ ι κ ή, ή όποια δεν θα άπαιτηΐ ουτε βραβείοσ ουτε άμοιβάς. "Οταν διψᾶ κανείς και πίν η νερόν, πέρνει κανένα εύσημον; "Οταν πεινᾶ και τρώγει, πέρνει κανένα βραβεΐον; "Οχι βέβαια! Έτσι και όταν π ο θ ῆ να μάθ η, και μελετᾶ. Θά μου είπητε, ότι υπάρχουں πολλά παιδιά, τα όποια δεν πέρνουں το ιατρικόν των, παρά άφ' ου τοΐς ύποσχεθῆ κανείς έν φιλοδώρημα. Ναι! αλλά τα παιδιά αυτά δεν γνωρίζουں την άξιαν, την ανάγκην, την ώφέλειαν του ιατρικού. "Αν την ήξέυραν, δεν θα το έπερναν χωρίς άμοιβήν; Κι' αν έπειθοντο τα παιδια ότι είνε ανάγκη και ώφέλεια να μανθάνουں, θα έχρησιάζοντο βραβεΐα δια να μελετούں; Άλλως τε μήν λησμονείτε ότι υπάρχουں και ιατρικά εύχάριστα εις την γεύσιν...

Τελος πάντων, μέγα το ζήτημα και δύσκολον. Έγώ τουλάχιστον δεν θα έτολμούσα ναποφανθῶ, δεν θα έσπευδα να συμφωνήσω ουτε με τους μεν ουτε με τους δε. "Οπωςδήποτε, έπιθυμούσα πολύ νακούσω την γνώμην των νεαρών μας φίλων. Αυτόι τί λέγουں; Νομίζουں, ότι πρέπει να διατηρηθῆ το καθεστώς; Και δια ποίους λόγους νομίζουں τοϋτο ή εκείνο;

Θαναγνώσω με μεγάλην μου εύχαρίστησιν όσας έπιστολάς λάβω περί του ζητήματος τοϋτου, και μάλιστα τας άνακοινώσω και εις την κυρίαν Παρρέν.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΛΑΘΝ

Ο ΑΝΕΥΤΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πώς έταξείδευαν τον παλαιόν καιρόν. — Αναμονή άνυπόμονος. — Η άπρόοπτος εμφάνισις του 'Ιωθάνου.

Τον παλαιόν καιρόν, όταν οι ταξειδιώται δεν είχαν άλλα μέσα μεταφοράς παρά τους πόδας των ίππων των ή τους ιδιούσ των, πόλεις και χωρία έχωρίζοντο συνήθως από μεγάλα διαστήματα. Ο ταξειδιώτης έπρεπε να κοιμηθῆ πολλές νύκτας υπό τα άστρα, χωρίς να συναντήσ η κανέν από τα Μοναστήρια εκείνα, τα συντηρούμενα υπό των πλουσίων άρχόντων, και ύποχρεωμένα, κατ' παράδοσιν, να παρέχουں άσυλον εις τους διαβάτας.

Έκτός των κελλιών των μοναχών, τής εκκλησίας και τής κατοικίας του 'Ηγουμένου, τα Μοναστήρια αυτά είχαν και τον ξενώνα των, όπου κατέλυον οι διερχόμενοι ταξειδιώται, έκαστος με την σειράν του και αναλόγως τής κοινωνικής του περιωπής. Ουτοι εύρισκον έδω, όχι μόνον φαγητόν και κλίνην, αλλά και πολυτίμους οδηγίας δια τον σταθμόν τής έπαύριον, αι όποιαι πιθανόν να τοΐς έλειπαν, ένεκα άγνοίας του τόπου ή των τυχόν διαδραματισθέντων έν αυτῶ γεγόντων, διότι τότε ουτε τηλεγράφος ύπήρχεν ουτε καν έφημερίδες έξεδίδοντο.

Αν οι καλόγηροι έφιλοξένουں έγκαρδίως και τον πλέον άσήμαντον ταξειδιώτην, φαντασθήτε τί έγίνετο όσάνις διήρχετο από το Μοναστήριον κανείς εύεργέτης του, ή άλλος τις άρχων μέγας και ισχυρός! Τας περισσοτέρας φοράς, ή έπισκεψις των τοιούτων άνηγγέλλετο πολλάς ήμέρας προτήτερα, τοϋτο δε ήτο εύγενές και φρόνιμον, διότι είχαν μαζί των μεγάλην συνοδίαν εξ άνδρών και ίππων, και δεν έπρεπε το Μοναστήριον να εύρεθῆ άπροετοίμαστον. Άλλοι πάλιν διήρχοντο από ώρισμένα Μοναστήρια εις ώρισμένας έποχάς: ο 'Ηγουμένος το ήξέυρα και προητοιμάζετο, ήρκει δε τότε ένας άγγελιαφόρος να τρέξ η εις το Μοναστήριον όλίγας ώρας πρό των ύψηλών ξένων, δια να τελειώσουں όλοι αι προετοιμασίαι τής ύποδοχής.

Αναμονή τοιούτου είδους ήτο τακτική κάθε χρόνον, κατ' το δεύτερον δεκαπενθήμερον του Μαΐου, εις το Μοναστήριον τής Βουλβόννης, κείμενον εις την ώραιαν πεδιάδα τής Μαζέρης, τής όποι- ας τον όρίζοντα σχηματίζει ή όροσειρά των Πυρηνάων. Με τας πρώτας καλοκαιρινάς ήμέρας, ο κυρίαρχος του τόπου, ο ύποκόμης 'Ιωάννης τής Ναρθόννης, άφινε την πόλιν του και έγκαθίστατο εις τινά των όρειών του πύργων. Σταθμός του ταξειδιού του ήτο το Μοναστήριον τής Βουλβόννης, από δεκά ήδη έτών, ά-

φότου δηλαδή πυρκαϊά είχε καταστρέψ η την έν Μαζέρη έπαυλίαν του, ή όποια επί πολλών χρόνον ήτο ή εύνοουμένη του κατοικία.

Το έτος εκείνο, από δεκά ήδη ήμερών τα πάντα ήσαν έτοιμα εις το Μοναστήριον, αλλά κανείς άγγελιαφόρος δεν ήρχετο να άναγγείλ η την προσεχῆ άφιξιν του Αϋθέντου. Πολλάκις ήδη είχαν άναγκασθῆ να χρησιμοποιήσουں τα κρέατα, τους ίχθύς και τα γλυκίσματα, τα όποια δεν ήτο δυνατόν να διατηρηθούں περισσότερο. Κάθε πρωϊ οι κυνηγοί άπήρχοντο εκ νέου εις το δάσος, και πολλοί καλόγηροι επήγαιναν να φαρέουσιν π έ σ τ ρ ο φ ε ς εις τον Σάλατον και εις τον 'Ερσον, τους δύο ώραίους ποταμίσκους τής Μαζέρης. Κάθε βράδυ, όταν πασα έλπις αναβάλλετο κατ' άνάγκην δια την έπαύριον, ο 'Ηγουμένος τής Βουλβόννης, ο δδν 'Ονοράτος, έπεθεώρει λεπτομερώς τα δωμάτια του ξενώνας, υπό την πρόφασιν μεν ότι ήθελε να βεβαιωθῆ αν ήσαν σιγουρισμένα εις την έντέλειαν, αλλά πραγματικώς δια να διασκεδάσ η όλίγον την άνυπομονήσιν του.

Διασχίζων την αίθυσαν τής ύποδοχής, έπεστρωμένη με τα ώραιότερα ύφασματα του Μοναστηρίου, ο δδν 'Ονοράτος, είπε την έσπέ- ραν εκείνην προς τον νεαρόν μοναχόν, ο όποϊός τον συνώδευε:

— Εσύρεις τί φοβούμαι, άδελφέ 'Ιούδα;... μήπως αυτή ή βραδύτης προσιωνίζε τίποτε κακόν... Ο Αϋθέντης μας ύπηρεζε τόσο κακότυχος εις όλην του την ζωήν!... Κακότυχος! ένας τόσο μέγας Αϋθέντης! έπιθύρσειν ο μοναχός 'Ιούδας.

— Και γιατί όχι; απεκριθῆ ο δδν 'Ονοράτος; και εις τας άνωτέρας άκόμη κοινωνικάς τάξεις, εύρισκονται άνθρωποι που δεν τοΐς επιτυγχάνει τίποτε, και ένας από αυτούς είνε ο ύποκόμης 'Ιωάννης... Το μελαγχολικόν του πρόσωπον πενήθει, νερμίζε, δι' έλας τας καταδρομάς τής τύχης, και μόνον εις τα δύο του παιδια στηρίζει τώρα έλας του τας έλ-

πίδας. Και ίσα-ίσα γι' αυτά φοβούμαι εγώ, δια τον κύριον Γάσωνα, και δια την δεσποινίδα Έρμάνην. Μήπως είνε κανένα από αυτά άρρωστο; Ο Θεός να τα φυλάγη!... Τι εύμορφα και τί εύγενικά παιδια!... Εσύρεις, όταν ήταν μικρά, πριγ άκόμη έλθης σύ, άδελφέ 'Ιούδα, τα είχα και τα δύο εις το Μοναστήρι. Είχαν καταφύγη έδω, όταν εκάη ή έπαυλις τής Μαζέρης, — έχεις ιδῆ τα έρείπια της εκεί κάτω, — με την εύγενή των μητέρα, την δεσποιναν Μαρϊαν τής Αϋρηλίας, που άπέθανεν ύστερ' από όλίγους μήνας. Τι ύψηλή τιμή δια την Μονήν μας, να χρησιμεύσ η ως άσυλον εις μίαν τόσο μεγάλην πριγκίπισσαν, άδελφήν του Μεγαλειοτάτου Βασιλέως μας Λουδοβίκου

«Ε, 'Ιωθάνη! τί γυρεύεις να μας ψάλης; ήρώτησεν ο 'Ηγουμένος.»

του Δωδεκάτου, που ο Θεός να τον πολυχρονίξ η!... Άλήθεια, ήτο εποχή λύπης δι' ήμάς, που την είδαμεν να περάσ η από την ζωήν εις τον θάνατον. Ομως, δεν έχεις ιδέα, άδελφέ 'Ιούδα, τί χαράν διέχουεν εις όλο το Μοναστήρι, ή παρουσία των δύο εκείνων παιδιών, των δύο μικρών άγγέλων!... Οι σοβαρώτεροι μοναχοί τα ένανούριζαν με ψαλμωδίας: οι νεώτεροι έλησμονούσαν την ώραν τής προσευχής, δια να τα ύπηρετούν εις τα παιχνίδια των και, περισσότερο απ' όλους ο 'Ιωθάνου, ακολουθους από τότε του μικρού του κυριου, του Γάσωνος.

— Δια ποΐον μου λέγετε, Αΐδεσιμώτατε πάτερ; ήρώτησεν ο άδελφός 'Ιούδας; δια τον μικρόν εκείνον τροβαδοϋρον με την κιθάραν, δια το μελαγχροινόν παιδι με την έξυπνην φυσιογνωμίαν, που ήλ-

θεν εις τὸ Μοναστήρι πρὸ τριῶν ἑβδομά-
δων καὶ ἔμεινε μίαν ὥραν ;

— Ναι, ναι, αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰωβήνης
μου, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ὀνοράτος, ἡ κατηγορία
μορφή τοῦ ὁποῖου ἐφωτίσθη ἔξαφνα ὑπὸ
μειδιάματος Εἰμπορῶν νὰ τον λέγω Ἰω-
βήν μου, διότι τον εἶχα μαθητήν. Ὡ,
ἀν ἠκολούθει τὰς συμβουλὰς μου, σήμε-
ρα θὰ ἦτο δόκιμος εἰς τὴν Μονήν, καὶ
ἀργότερα θὰ περιεποίει τιμὴν εἰς τὸ τάγ-
μα μας. Τώρα ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν θὰ
ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὸν κύριον Γάστωνα,
ὁ ὁποῖος ἐξ ἄλλου δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ
χωρὶς αὐτόν, καὶ τον ἀγαπᾷ ὡς ὁμογά-
λακτον ἀδελφόν του, μολοντί ὁ Ἰωβή-
νος εἶνε ὀλίγα χρόνια μεγαλύτερος του·
εἶνε ὅμως υἱὸς τῆς παραμάνας του.

— Ἀλήθεια εἶνε ἐκεῖνο ποῦ ἤκουσα
νὰ λέγουν, ἠρώτησεν ὁ ἀδελφὸς Ἰούδας,
ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς Ἰωβήνος, εἰς τὴν
πυρκαϊάν τῆς ἐπαύλειος τῆς Μαζέρης,
ἔσωσε τὸν κύριον Γάστωνα ;

— Ἀληθέστατον ! Καὶ δὲν ἦτο τότε
ἀκόμη οὔτε ὀκτὼ χρόνων. Ἀρπαξὲ τὸ
παιδί ἀπὸ τὴν κούνια του, καὶ τὸ ἔφερον
εἰς τὸ Μοναστήρι. Ἀκόμη ἔχει εἰς τὸ
μέτωπον καὶ εἰς τὸ δεξιὸ χεῖρι τὰ σημά-
δια τῶν ἐγκαυμάτων, ποῦ ἔλαβεν εἰς τὴν
περίστασιν ἐκείνην. Ἀλλά, διὰ νὰ ἐπι-
στρέψωμεν εἰς τὸ παρόν, ὅταν ὁ Ἰωβή-
νος ἐπέρασεν ἀπὸ ἐδῶ πρὸ τριῶν ἑβδο-
μάδων, ἐπήγαινε εἰς τὸν πύργον τοῦ
Βερνάκου... καμμίαν δεκαρία λευγὰς
ἀπὸ ἐδῶ, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Πυρη-
ναίων... νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὰς προε-
τοιμασίας διὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τῶν κυ-
ρίων του. Ὁ κύριος Γάστων ἦτο πολὺ
δυσηρεστημένος διὰ τὸν ὀλιγοήμερον αὐ-
τὸν χωρισμόν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ
Ἰωβήνος θὰ λυπηταί πολὺ διὰ τὴν βρα-
δύτητα...

Ἐξαφνα, ἕνα ζωηρότατον παιδικὸν
πρόσωπον ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ
τάπητος, ὁ ὁποῖος ἐσκεπάζε τὴν θύραν,
καὶ μία φωνὴ εἶπεν :

— Ὁχι, Αἰδεσιμώτατε πάτερ, ὁ Ἰω-
βήνος δὲν λυπεῖται πιά διὰ τὴν βραδύ-
τητα τῶν κυρίων του, οἱ ὁποῖοι φθάνουν
εἰς τὸ Μοναστήρι αὐριον περι ὦραν ἕκτην
τῆς ἡμέρας, δηλαδή κατὰ τὸ μεσημέρι.

— Μπα ! σὺ εἶσαι Ἰωβήνε ; ἀνέκρα-
ξεν ὁ Δὸν Ὀνοράτος. Καὶ ποῦ τὸ ἤξεύ-
ρεις ; . . . Καὶ πῶς εὐρέθης ἐδῶ ; Κάθε
ἄλλον ἐπερίμενα. . . Πουλί λοιπὸν ἔγι-
νες ἐσὺ ;

— Τὰ πτερά μου λείπουν, ἀλλ' ὄχι
καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ πηγαίνω μακριὰ καὶ
γρήγορα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβήνος, ἀσπα-
σθεὶς μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τοῦ Ἰ-
ουμένου. Νὰ εἰσθε ὅμως βέβαιος, Αἰ-
δεσιμώτατε, διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς εἰδή-
σεώς μου. Τὴν ἔμαθα ἀπὸ ἕνα τῶν ἐμ-
πίστων μου, καὶ ἔσπευσα ἀμέσως νὰ ἐπι-
στρέψω εἰς τὴν Βουλβόννην ὀλίγας ὥρας
πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν κυρίων μου, διὰ

νὰ σας ἀνακοινώσω ἕνα μέγαλον μυστι-
κόν, καὶ διὰ νὰ ζητήσω τὴν πατρικὴν
σας βοήθειαν πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνὸς σχε-
δίου κρυφοῦ.

Διὰ τοὺς περιορισμένους ἀνθρώπους.
ὅπως οἱ μοναχοί, καὶ ἡ παραμικρὰ νέα
εἰδήσεις εἶνε δεκτὴ εὐγνωμόνως, ὡς ἐλεη-
μοσύνη. Ἡ ἀναγγελία περὶ μέγαλον μυσ-
τικοῦ ἀνεθέρανε τὴν φαντασίαν τοῦ
ἀγαθοῦ Ἰουμένου, ὁ ὁποῖος εἶπε μει-
διῶν :

— Μικρὲ μου φίλε Ἰωβήνε, ἄκου ποῦ
κτυπᾷ ὁ κῶδων τοῦ γεύματος. Πήγαινε
τώρα εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ καλὴν ὄρε-
ξιν. Ἐπειτα ὁ ἀδελφὸς Ἰούδας θὰ σε εἰ-
σαγάγῃ εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, ἀλλ' ὑπὸ
τὸν ὄρον νὰ μου διηγηθῆς τὴν ὑπόθεσιν
μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα. Ἄν πρόκειται,
ὅπως ὑποθέτω, νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Αὐ-
θέντην μας διὰ νὰ σου συγχωρήσῃ κα-
νένα σφάλμα, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ το
κάμω πρὸς χάριν σου εὐχαριστῶς.

Ὁ Ἰωβήνος ἀνεσιρρίτη, διαμυρτυ-
ρόμενος ἐνδομύχως κατὰ τῆς ὑπονοίας
τοῦ Ἰουμένου, ἀλλ' ὑπεκλίθη ἐνώπιόν
τοῦ τόσο βαθύως, ὅστε τὸ πτερόν τοῦ
πυλιδίου του ἔψαυσε τὰς πλάκας τοῦ δα-
πέδου. Μετέβη κατόπιν εἰς τὸ ἐστιατό-
ριον τῆς Μονῆς, συλλογιζόμενος μὲ ποῖον
τρόπον ἠμποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν
ἐχεμύθειαν τοῦ Ἰουμένου, — πρᾶγμα
κάπως δύσκολον, διότι ὁ ἀγαθὸς Δὸν Ὀ-
νοράτος ἦτο φύσει διαχυτικὸς καὶ μᾶλλον
φλύβαρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τροβαδούρος χωρὶς νὰ βέλῃ.— Ὁ ἀπό-
λογος τοῦ Ἰωβήνου.— Μὲ τι μέσον κά-
μνει τις βωβούς τοὺς ἐπιρροεῖς πρὸς
τὴν ἀκριτομυθίαν.

Ὅταν ὁ Ἰωβήνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἡ-
γουμενεῖον, ἀκολουθῶν τὸν ἀδελφόν Ἰού-
δαν, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ βά-
θους τοῦ θαλάμου τούτου, ὅπου ὁ δὸν
Ὀνοράτος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς γλυπτῆς
του καθέδρας, περιτοιχιζόμενος ὑπὸ τι-
νων γηραιῶν μοναχῶν, καθημένων ἐπὶ
σκυμνίων, — ἐστάθη μὲ συστολὴν παρὰ
τὴν θύραν, ἀκίνητος ὡς στρατιώτης εἰς
παράταξιν.

— Προχώρησε λοιπὸν, Ἰωβήνε, τοῦ
ἐφώναξεν ὁ Ἰουμένος. Οἱ πατέρες θὰ
εὐχαριστηθοῦν ὅσον κ' ἐγὼ νὰ σε ἀκού-
σουν. Διατί στέκεσαι παράμερα ;

Ὁ Ἰωβήνος ἐπλησίασε, καὶ μετὰ σει-
ρὰν ἐδαφιαίων ὑποκλίσεων, μᾶλλον βε-
θιασμένων, ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ πυλιδίον
του. Μὲ κίνημα ἀγανακτήσεως συγκρα-
τουμένης, ἐστάθη ὀρθος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
κύκλου τῶν καλογήρων, ἔστυρεν ἐμπρὸς
τὴν κιθάραν του, κρεμασμένην διὰ ται-
νίας ἀπὸ τοῦ ὤμου του, καὶ διὰ τῶν νευ-
ρικῶν του δακτύλων ἤρχισε νὰ κρούῃ
τὰς τρεῖς χορδὰς τοῦ ἀρχαίου ὄργανου,
παράγων τὸν μονότονον ἐκεῖνον ἦχον, ὁ ὁ-

ποῖος προηγεῖτο συνήθως τοῦ ἄσματος τῶν
τροβαδούρων.

— Ἐ, Ἰωβήνε ! τί γυρεύεις νὰ μας ψά-
λῃς ; ἠρώτησεν ὁ Ἰουμένος, ἐξαφνισθεὶς
ἀπὸ αὐτὸ τὸ προανάκρουσμα, διότι πᾶν
ἄλλο ἐπερίμενον.

— Αἰδεσιμώτατε, ἀπεκρίθη ἀπαθέστα-
τα ὁ Ἰωβήνος· θὰ τραγουδήσω τὸ μικρὸν
ποίημα ποῦ συνέθεσα αὐτὰς τὰς ἡμέρας
διὰ τοὺς ληστὰς τοῦ Ρουσιγιῶν, ὑπη-
κόους τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, οἱ
ὁποῖοι λεηλατοῦν τὰς χώρας μας, καὶ
ὑπὸ τῶν ὁποίων ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα
οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρλης, οἱ ἀγαθοὶ ὑπὴ-
κοοὶ τοῦ Αὐθέντου μας. Τὸ συνέθεσα
ἐπίτηδες διὰ νὰ κινήσω ὑπὲρ αὐτῶν τὸ
ἐνδιαφέρον τοῦ κυρίου Γάστωνος, ὁ ὁποῖος
ἀγανακτεῖ διὰ κάθε ἀδικίαν. Θὰ αἰσθαν-
θῆ, εἶμαι βέβαιος, περισσοτέραν διάθεσιν
να πολεμήσῃ κατὰ τῶν Ἰσπανῶν αὐ-
τῶν, ἔχων ἄλλως τε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ
πατρός του, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνῃ
μέρος εἰς ὅλας μας τὰς ἐκστρατείας.

— Πῶς ! ἀνέκραξεν εἰς τῶν γηραιότε-
ρων μοναχῶν ἀπὸ τώρα θὰ ἐκτίθεται εἰς
κινδύνους μίαν τόσο πολυτίμος ζωὴ ;

— Ὡ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωβήνος, θὰ ἦτο
ἀνάγκη νὰ διατηρήσῃ κανεὶς πολλὰς
ἀφωσιωμένας καρδίας, καὶ πρῶτην τὴν
ιδιὴν μου, πρὶν κατορθώσῃ νὰ ἐγγίξῃ
τὸν κύριον Γάστωνα ! Ἀλλά διὰ νανα-
δειχθῆ κανεὶς, ὅταν θὰ εἶνε εἴκοσι χρό-
νων, τὸ ἀνθος τῶν γάλλων ἵπποτῶν, πρέπει
νὰ γυμνασθῆ ἀπὸ ἐνωρίς· καὶ μετὰ ἕνα
μῆνα, καθὼς ἤξεύρετε, ὁ κύριός μου συμ-
πληροῖνε τὰ δεκατρία.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΒΡΕΦΟΣ

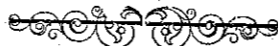
Προτοῦ καλὰ-καλὰ νὰ νοιώσῃ
τὸν κόσμο πρὶν τὴν ἀνοιξὶ χαρῆ,
Πρὶν ἔσθῃ μαμμὰ φιλάκι ἕνα δώσῃ,
Μαράθηκε σὰν ἄνθος ἔστο κλαρί !

Φτωχὸ παιδάκι ! τῆς ζωῆς τὰ πάθη
Δὲν γνώρισε· ἡ ἔξνοια τοῦ ζωῆ
Σὰν λουλουδιῶ ἐπέρασε, κ' ἐγάθη
Ὅπως τοῦ ρόδου χάνεται ἡ πνοή.

Σὰν δνεῖρο ἐπέρασε ἡ ζωὴ σου,
Καὶ τώρα ἔστο μικρὸ σου μνηματάκι
Κοιμήσου, λατρευτὸ μου μωρουδάκι !

Στὸ μνημὰ σου λουλούδια παραδείσου
Θε νὰ βλαστήσουν κ' ἡ ἀγνή ψυχὴ σου
Ἐνα μικρὸ θὰ γίνῃ ἀγγελάκι !

ΑΝΤΩΝ. ΟΣ Κ. Κ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαρία (ἀδελφὴ μεγαλήτερα) :— Ἀχ, Ἐλένη
μου ! μάφανεσε τὸ δόντι μου. Ἐστὶ μούρηται
νὰ το βγάλω νὰ ἐλευθερωθῶ !

Ἐλένη (ἀδελφὴ μικροτέρα, εἰς τὴν ὁποίαν
οἱ γονεῖς δίδουν πάντοτε τὰ παλαιὰ φορέματα
καὶ ὅτι ἄλλο μετεχειρίσθη ἡ Μαρία) :— Ὡ, μὴ,
Μαρία μου ! μὴ το βγάλῃς, γιατί ἡ μητέρα θὰ
μοῦ το βάλῃ ἔμενα . . .

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Ἄγνὸν Πνεῦμα.

Ἡ μικρὰ Πόλλη κυτᾶζει καλὰ-καλὰ τὸν
παπὸν τῆς διὰ πολλὴν ὥραν, καὶ ὁ παπὸς ἀνυ-
πομονεῖ :

— Ἐ, Πόλλη ! τῆς φωνάζει πῶς σοῦ φαίνεται
τὸ πρόσωπόν μου ;

— Ὡ, παπῶ, ἀπαντᾷ ἡ μικρὰ Πόλλη, εἶνε
πάρα πολὺ εὐμορφον, ἀλλὰ . . . γιατί δὲν το
σιδερόνυτε ;

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Κελαϊδίστρας

Κόδρος :— Φίλε μου, χθὲς εἶχα τὰ γενέθλιά
μου.

Ταργατῖνος τῆς Ταρσακόνης :— Καὶ ἐγὼ
ἐπίσης.

Κόδρος :— Ἄ, τότε λοιπὸν εἴμεθα συνομη-
λικοὶ !

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ τοῖου Ἀπολλόνου

Ὁ μικρὸς Τοτὸς πρὸς τὴν μητέρα του.
— Μαμά γιὰ νὰ μὴ χάνω τὸ κλειδάκι τῆς
κασσελίτσας μου, λὲς νὰ το κλειδῶνω μέσα ;
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Παράδεισιον Πνεῦμα

Ἀγγελλοῦται :
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωρος)
Διηγήματα
ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
Τόμος κομψότατος ἐκ 12 τυπογραφικῶν
φύλλων, μὲ εἰκονογραφημένον τρίχρωμον ἑ-
ξόφυλλον.
ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3.
Διὰ τοὺς ἐγγραφομένους καὶ προπληρώ-
νονται μέχρι τέλους Αὐγούστου 1901 τὸ
βραδύτερον.
Σημειώσεις. Οἱ ἐγγραφομένοι διὰ τὴν
Δευτέραν Σεῖραν, ἂν δὲν ἦσαν συνδρομη-
ταὶ τῆς πρὸ ὀλίγου ἐκδοθείσης Πρώτης, δύ-
νανται, ἂν θέλουν, νὰ ποκτήσων καὶ ταύτην,
συναποστέλλοντες ἕτερα φρ. 3 (τὸ ὅλον 6).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Η Β΄. ΕΒΕΜΗΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει μὲ τὸ καλὸν ἡ Δευ-
τέρη ἐξαμηνία τοῦ 1901. Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ
«Θαυμασίου Ὀρενόκου» τελειώνει, καὶ ἀπὸ τοῦ
προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει τὸ Δεύτερον. Τὰς «Α-
νεψίας τοῦ Κου Βώρκα» διαδέχεται ὁ «Ἀνεψίος
τοῦ Βασιλέως», τὸν δὲ «Φαουλὰκην-Ροβενσῶνα»
ἀπὸ τὸ προσεχὲς ὁ «Δαχανόκης» καὶ ἡ Μαρου-
λιώ». Αὐτὰ θὰ διαρκέσουν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.
Διὰ τὸν «Θαυμασίον Ὀρενόκου» δὲν εἶνε ἀ-
νάγκη νὰ σας εἴπω τίποτε. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν
μέλλεται καὶ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, μετὰ τὴν
ἀποκάλυψιν τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος εἶνε Παυλίνα,
μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ νανακητήσῃ τὸν πατέρα

τοῦ μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου, — εἰμπο-
ρεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί θὰ εἶνε τὸ δεύτερον μέ-
ρος τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ μυθιστορήματος, τὸ ὁ-
ποῖον θὰ σας μαγεύῃ, θὰ σας κρατῆ εἰς πυρετῶ
δες ἐνδιαφέρον ἐπὶ ἐξ ἀκόμῃ μῆνας.

Ὁ «Ἀνεψίος τοῦ Βασιλέως» πάλιν, τὸ χαρι-
τωμένον καὶ περιεργότατον αὐτὸ μυθιστόρημα,
ἔχει ὡς ἦρωα ἐν πικρίδιον ἀληθῶς ἠρωϊκόν, τὸν
Γάστωνα Δεφουρῶν, τὸ ὁποῖον θὰ παρακολουθῆ-
σωμεν μέχρι τοῦ ἐνδόξου του θανάτου ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς μάχης. Εἰς πολλὰ μέρη τοῦ ἔργου αὐτοῦ
θὰ σας συγκινήσῃ, εἰς ἄλλα θὰ σας κάμῃ
νὰ ξεκαρδισθῆτε ἀπὸ τὰ γέλια· τέλος θὰ ὁμολο-
γήσετε ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἐκ-
λογή.

Ὅσον διὰ τὸν «Ανανάκην» καὶ τὴν Μαρου-
λιώ» αὐτὸ πλέον θὰ ἐστρεψάμεν τὰ παιδάκια, ἀ-
κόμη καὶ τοὺς μεγάλους, οἱ ὁποῖοι θὰ το δια-
βάσουν χάριν τῶν μικρῶν.

Ὁ κ. Φαίδων δὲ ἐτακολουθήσῃ τὰς «Ἀθηνα-
τικὰς Ἐπιστολάς» ὁ Ἄνακας θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ
τὸ Παρίσι καὶ θὰ στραθῆ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς
οἱ ἴσοι συνεργάται μου ὡς ἐταιρίζουν πλῆθος
ἀρτίων διηγημάτων, καὶ — τὸ καλλίτερον, βλέπετε
τὸ ἄφησα διὰ τὸ τέλος, — σὰς ἀναγγέλλω ὅτι ἀ-
πέκτησα νέον συνεργάτην, τὸν κ. Δ. Ταγκόπου-
λον, ἀρχισυντάκτην τῆς «Ἐστίας» καὶ ἐκ τῶν
γνωστοτέρων λογιῶν, ὁ ὁποῖος θὰ σας τέρπῃ τα-
κτικὰ καὶ θὰ σας διδάσκῃ μὲ τὴν «Ζωὴν τοῦ
Μικροκόσμου».

Πῶς σας φαίνεται λοιπὸν ἡ Β΄ Ἐξαμηνία ; . . .
Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχετε παράπονον. Προσπα-
θήσατε νὰ μὴ ἔχω οὔτε ἐγὼ ἀπὸ σᾶς, — ὅπως δὲν
εἶχα ἕως τώρα.

Δήλωσις Εἰς τὰς «Βραχείας Ἐπιστολάς»
δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐσωκλιθεῖτε οὔτε χαρτονομί-
σματα, οὔτε τεράχια χάρτου, οὔτε γραμματόση-
μα, οὔτε τίποτε· διότι τὸ Ταχυδρομεῖον, ὅσκις
τὰ ἀνακαλύπτῃ, δὲν παραδίδει ἀλλὰ καίει τὰς
περιεχούσας τοιαῦτα Βραχείας ἐπιστολάς. Ἴσως
δὲ οὗτὸν τὸν λόγον δὲν ἔλαβα τώρα τελευταίως
τὴν δραχμὴν ἢ τὸ διδραχμόν πλείστον φίλων μου
ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, οἱ ὁποῖοι ματαίως περιέμε-
ναν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας των καὶ ἠναγ-
κάσθησαν διὰ δευτέρας ἐπιστολῆς των νὰ μ' ἐρω-
τήσουν τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς μου. Τὸ αἴτιον λοι-
πὸν εἶνε ὅτι ἡ ἐπιστολὴ των μὲ τὸ ἀντίτιμον δὲν
ἐλήφθη, καὶ ἴσως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον.

Μὰ σοβαρὰ ἐρωτᾷ, Πέτρα Σκανδάλου ; Δὲν
το πιστεύω ! . . . Ἐννοεῖται, μὰ ἐννοεῖται ἐννοεῖ-
ται ! Διὰ νὰ λάβῃς καὶ τὴν Δευτέραν Σεῖραν τῶν
«Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος, πρέπει νὰ στεί-
λῃς ἄλλας 3 δραχμάς. Μὲ τὰς 3 δραχμάς ποῦ ἔ-
στειλες τότε εἶχες ἐγγραφὴν μόνον διὰ τὴν Πρώτην
Σεῖραν, τὴν ὁποίαν ἔλαβες.

Κελαϊδίστρα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυ-
μον. Μὲ ἐλύπησεν ἡ φράσις σου ὅτι «κάμνεις
ἀρκετὸν καιρὸν νὰ μου γράψῃς»· ἐπειδὴ ἂδεν συγ-
καταλέγεται μετὰ τῶν καλλιτέρων μου φιληνά-
δων. Ἄν ἐννοῖς ὅτι ἐγὼ δὲν σε συγκαταλέγω,
ἔχεις πολὺ ἄδικον· ἂν σὺ δὲν συγκαταλέγῃς τὸν
ἐαυτόν σου, ἂν αἰσθάνεσαι δηλαδή ὅτι δὲν με ἀ-
γαπᾷς τόσο, δὲν ἤξεύρω . . . ἀλλὰ δὲν το πι-
στεύω. Ἡ ἐπιστολὴ σου πᾶν ἄλλο μαρτυρεῖ.

Σήμερον ἡ Ἄβρα τῆς Κερκίρας συνιστᾷ εἰς
τὴν εὐσπλαχνίαν τῶν εὐπόρων φίλων μου μίαν
πτωχίαν ἀλλ' ἐπιμελεστάτην μαθήτριαν τοῦ Β΄
Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Κερκίρας. Ἄν τὴν ἐγ-
γράψῃ κανεὶς, θὰ εἶδῃ τὸ φύλλον τῆς καὶ εἰς ἄλ-
λας πτωχὰς μαθητριάς καὶ οὕτω θὰ εὐεργετηθοῦν
πολλὰ καλὰ κοριτσάκια.

Χειρὼν Κένταυρε, τὸ νέον ψευδώνυμον ἀπα-
ράδεκτον καὶ νὰ ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο. Τόμος ἔ-
στειλε. Χαίρω πολὺ διὰ τὸν θρίαμβον.

Ἐγγρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-
μαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ
εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φι-
λους : Γ. Λυκὸ Παρελθόν (χωρὶς ἀρχικά)· Πορ-

τοκάλι τῆς Σπάρτης (Η. Π.) Μικρὸ Καταρι-
νάκι (Κ. Π.) καὶ Παλαῖον Ταυτοπόλον (Δ.
Γ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα, διότι μοῦ ἐφάνη πολὺ νό-
στιμον· τὴν ἐρώτησίν σου δὲν ἐνίστα· τί θέλεις
νὰ πῆς ;)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας : ὁ Φόβος Ἀ-
πόλλων πληροφωρεῖ τοὺς Ἀδελφοὺς Δεκαβί-
λα δὲ τὰρχικά του εἶνε Γ.Κ.Σ. καὶ δὲ διαμέ-
νει ἐν Κωνσταντινουπόλει. — ὁ Ρωμαῖος Κιπέ-
ρων προτείνει εἰς τὴν Πικραμένην Καρδοῦλαν
νὰ γνωρισθοῦν δι' ἀνταλλαγῆς τῶν ὀνομάτων των·
— ἡ Εὐθymiος Κόρη μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ.
Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ φανερώσῃ τὰρχικά τῆς
εἰς τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν — τὸ Ἀγριοπού-
λον Ἄνδρον ἀσπάσεται πάντας τοὺς ἐν Ἀ-
μερικῇ συνδρομητάς. — ἡ Τερεθήρας Ἑλλη-
νὶς ἀσπάσεται τὴν Ἄβραν τῆς Κερκίρας καὶ τὴν
ἐρωτᾷ τί κάμνει. — ἡ Κόκκινη Ἐξοχὴ πληρο-
φορεῖ τὸν Στέφανον Δάφνης ὅτι δὲν ἐπέρασε
καὶ τόσο καλὰ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἔνεκα τοῦ
φοβεροῦ καύσανος. — ἡ Μαρ Θεοφιλοπούλου
φιλεῖ τὴν Π. Ἀθανασιάδην καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν
ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς. — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέ-
στορος πληροφωρεῖ τὸν Περονόστορον Αἰγίου
ὅτι τὰρχικά του εἶνε Γ. Δ. Κ. καὶ δὲ διαμένει
ἐν Πύλω τῆς Ἑστίας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν,
διὰ νὰ μὴ τὸν ὀνομά τῶν. — ἡ Διαφνεσθεῖσα
Ἐλένη εὐχαριστεῖ τὴν Διοστροφοροῦσαν διὰ
τὰ συγχαρητήρια καὶ τὴν εἰχεταί μὲ γέλασιν ὁ
κόσμος καὶ νὰ τῆς γέσῃ ἡ νέα ἐξαδέλφη — ἡ
Ἄβρα τῆς Κερκίρας ἀσπάσεται τὴν Λιονοσκε-
πὴ Ἀίρη καὶ τὴν ἐρωτᾷ μὲ ἕως πότε πιά τὰ
χιόνια ; — ἡ Ἀνεμοβιάλη ζητεῖ ἀλληλογραφίαν
μὲ τὴν Ταναγραῖαν Κόρην. — ἡ Λευκωσία τῆς
Κύπρου, ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τοῦ Παρενα-
γωγείου Χίλλ, εὐχαριστεῖ τὴν Ἀνοξιάτικην
Βραδὴν διὰ τὰ συγχαρητήριά τῆς. — ὁ Ἄγ-
γελος Ἀγγερινὸς μοῦ στέλλει τοὺς ἐξῆς στίχους
διὰ τὰ γατάκια τῆς Βίγλας :

Ἐχόμενα γὰρ καλὰ
Καὶ τὰ τρῶγε καθήμερα ποτικὰκια παχυντά.
Νὰ τα μάθῃ καὶ παιχρίδια.
Κι' ὅταν τὰ καλημερίζῃ, τὰ γατάκια τῆς
ἐκείνη
Νὰ τῆς λέγουν : Νιάου - νιάου ! (καλημέρα,
Σιγιορίνα !)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
ξουν : ἡ Χιαχὴ Μαργαρίτα μὲ τὸν Βο-
σκόν τῆς Ἐρήμου, Ἀρθοφόρον Κάρι-
στον, Ἑλλητικὸν Τοπιλλόβολον, Ἄν-
θόλιον τῆς Ἐρήμου

